

Minu raamatukogud

Ma armastan raamatuid lugeda. Eriti meeldib mulle trükisoojade raamatute lõhn ja teadmine, et mitte keegi ei ole seda raamatut veel avanud ja minul on avamise esmaõigus.

Lapsena elasin Tartus, Tähe ja Väike-Tähe tänava nurgal oli suurema raamatukogu filiaal. Minu koolitee viis sellest igapäevaselt mööda. Kooliraamatukogust võtsin küll raamatuid, aga minu meelest oli seal teatud arv, kui palju sai korraga võtta. Ka muusikakool asus paar maja edasi ja kuna õppisin seal, siis oli kiusatus ka raamatukogust läbi astuda ja midagi kaasa haarata.

Esiolgu lugesin lasteraamatuid. Selle aja lastekirjanduses domineeris punane joon. Eks lugesingi vaprastest pioneeridest, Lenini lapsepõlvest, sõjakangelastest. Eriti puudutas Tütarlaps linnast – sõjas orvuks jäänud tüdrukust. Lemmikute hulka kuulusid ka Kadri ja Kasuema. Väga palju lugesin muinasjutte. Mäletan, et õhemad raamatud olid nii läbi loetud, et nurgad olid mustad ja rābaldunud. Eriti rõõmustasin, kui sain päris uue raamatu laenutada. Piltidega raamatutest on meelde jäänud Lumivalgeke, Okasroosike, Saabastega kass, imetlesin pilte raamatust Eesti rahva ennemuistsed jutud.

Lugemisega oli pahandust ka – jätsin õppimise hilisemaks, sest tahtsin lugeda. Ema proovis mind kontrollida, kas ma ikka tõesti nii kaua pean õppima. Minul aga oli juturaamat peal ja õpperaamat all. Ema tulles vahetasin raamatud kähku ära ja tegin näo nagu oleks väga süvenenud matemaatikasse.

Haapsalus elades sain kõige pealt sõbraks lasteraamatukoguga – lastele oli ju vaja ette lugeda. Kõige suurem lugeja oli mu noorem tütar Katrin. Ta hakkas juba neljaselt lugema. Katriniga oli lihtne – kui oli vaja kuskil käia, siis viisid lapse raamatukokku. Kiiktoolis oli mõnus kiikuda ja lugeda. Mina sain oma asju ajada ja laps oli hoitud. Ta lausa neelas raamatuid. Mõnel korral tabasin ta ka voodis taskulambiga keset ööd koos raamatuga. Nüüdki, kui saksamaa tütar kodus käib, tassib kottidega endale ja lastele raamatuid. Imestan, kuidas ta nii kiiresti loeb!

Paar aastat tagasi avastasin enda jaoks elukoha lähedal asuva Uuemõisa raamatukogu. Laenan sealt ajakirju ja lehti, uudiskirjandus on pilkupüüdvalt välja pandud, pakutakse kirjandust vastavalt aastaajale või tähtpäevale. Järjekorda ei ole, töötajad on lahked ja oskavad soovitada. Paaril korral sõbrapäeva paiku on olnud pimekohting raamatuga – raamat on pakitud ja sisu selgub kodus pakki avades. Põnevust peab ka olema! Kui keskraamatukogus on mõnele raamatule pikk järjekord, siis siit võib selle saada ka järjekorrata. Vähemalt kaks korda nädalas astun sealt läbi.

Tänapäeval ilmub nii palju uusi raamatuid, kõike ei jõua lugeda. Uute trükisoojade raamatute lõhn ja avamise ime, kohtumisrõõm vanade tuttavate autoritega – nende pärast tasub ikka raamatukogu uksest sisse astuda!

Sirje Kaasik